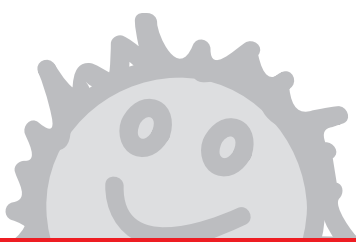

Onderwijsdeskundigen actief betrokken bij Voorleesexpress Hilversum

'Er gaat een nieuwe wereld open'

IN HET ZONNETJE

Mensen die dagelijks hun werk doen en vaak met veel plezier, zijn geen nieuws. Toch willen wij elke week zo'n persoon voor even 'in het zonnetje' zetten.

'Ook maatschappelijk ondernemen af en toe'

„Ook als bedrijf maak je onderdeel uit van de maatschappij. Het is goed niet alleen maar naar winstgevendheid te kijken. Zeker in tijden van crisis is het belangrijk ook een beetje aandacht te hebben voor elkaar.” John van Gelderen is van Mewa Druk uit Hilversum, een van de bedrijven die via het welzijnsinitiatief de Beursvloer een aantal maatschappelijke instanties hebben geholpen.

John van Gelderen. FOTO STUDIO KASTERMANS

Versa Welzijn. „Zij zijn een klant en ik laat daar vaak mijn gezicht zien. Ik ben altijd erg commercieel bezig, maar wil ook een beetje maatschappelijk ondernemen. Dat was ook het doel van de organisatie. Het levert ons niet veel op, maar het geeft wel een goed gevoel dat je iets voor een andere organisatie kan betekenen.” Tijdens de beursvloer ontstonden volgens de drukker meerdere matches.

„Dat ging echt van grote banken uit de regio tot aan maatschappelijke instanties als Theater Achterom en zorginstellingen. Zo ging al eerder de ABN Amro op bezoek bij het theater. Het was een mooie match tussen verschillende instanties. Op een gegeven moment heb ik ook nee moeten verkopen, omdat de aanloop van belangstellenden heel groot werd.”

Onder de toezeggingen die de drukkerij al wel deed waren ook nog twee dames van een vluchtelingeninstatie, maar die hebben nog geen contact gezegd, weet Van Gelderen. „Voor hun zouden we ook nog een aantal dingen gaan drukken, dus laat deze dames nog maar contact opnemen. Het is voor ons ook weer een stukje reclame.”

JASPER SCHOON

Weet jij iemand die je graag in het zonnetje zou willen zetten, mail dan naar redactie@gooieneemlander.nl

DOOR MIRIAM VIJGE
HILVERSUM - Taalvaardigheid heeft grote invloed op het schoolsucces van kinderen, weten experts. In Nederland hebben, volgens de overheid, 350.000 kinderen een achterstand op school. Om daar wat tegen te doen, is de zogenaamde 'schakelklas' mogelijk. Taalzwakke kinderen volgen op hun eigen school een jaar intensief taalonderwijs. De nadruk ligt op woordenschat en vlot lezen.

„Taalachterstand begint met een te kleine woordenschat omdat thuis weinig gepraat of voorgelezen wordt”, zegt Dineke Knol. Ze is onderwijsadviseur bij Eduniek, een organisatie die de schakelklassen in Hilversum ondersteunt. In acht schakelklassen zitten dit schooljaar bijna tachtig kinderen. Knol licht toe dat kinderen die weinig woorden kennen, de leerkracht en de uitleg op school niet goed snappen. „Daardoor begrijpen ze de lesstof onvoldoende en belanden uiteindelijk op een lager type vervolgonderwijs dan mogelijk is.”

Niet alleen de overheid, maar ook burgers nemen initiatief tegen taalachterstand. Zo ontstond vier jaar geleden in Utrecht de Voorleesexpress. Bij gezinnen die moeite met taal hebben, lezen vrijwilligers wekelijks voor. Ze nemen een half jaar boekjes mee en begeleiden ouders om dit ritueel over te nemen. Het doel is om het leesplezier vergroten en de taalontwikkeling van kinderen te stimuleren. In Hilversum doen dit jaar twintig gezinnen mee.

„De Voorleesexpress is een goed initiatief”, vindt Knol omdat het op een positieve manier de taalsituatie van kinderen wil verbeteren. „Logisch om de Hilversumse schakelklas-leerkrachten op dit project te wijzen, want veel kinderen in de schakelklassen zijn gebaat bij het voorlezen thuis.” Knol benadrukt dat samenwerking tussen school en ouders belangrijk is om de woordenschat en taal van kinderen uit te breiden.

Rob Eerenberg is leraar op basisschool De Dubbeldekker waarvan drie zinnen meedoen aan de Voorleesexpress. „Geweldig als zo'n kind open is voor me staat met een boekje onder z'n arm”, zegt Eerenberg. Lachend: „Dan moet ik verder

Voorlezen is 'een goed ritueel om samen de dag af te sluiten'.

lezen waar ze gisteravond gestopt zijn.” Hij ziet boeken als middel om ouders en kinderen samen te laten praten. „En het is een goed ritueel om samen de dag af te sluiten. Naar bed gaan wordt ineens een feest.” Ondanks de begeleiding verwacht hij dat sommige ouders extra steun nodig hebben om zelf voor te lezen.

Als je kind op school moeite heeft om mee te komen, is het fijn als de 'school zegt dat' dochterlief 'meer aandacht heeft en beter luistert'. Voorleesvrijwilliger Ineke Bijl hoorde het de moeder zeggen tijdens een gezinsbezoek van de Voorleesexpress. Bijl leest sinds september elke week op een vast tijdstip voor bij dit gezin. „Of het daardoor komt, weet ik niet”, haast ze zich te zeggen, „maar het is leuk om te horen.”

Ouders moeten gemotiveerd zijn om het over te nemen, zegt Lidy Peters. Ze is intern begelei-

der op de Violenschool waar ze de Voorleesexpress introduceerde. Ze is enthousiast over het initiatief en kent het belang van voorlezen. Met een keer per week voorlezen groeit de woordenschat niet opzienbarend, is haar ervaring. Ze leest zelf voor bij een gezin van een andere school.

Vorige maand is Peters met haar gezin naar de bibliotheek geweest. Die kennismaking is een vast onderdeel van de Voorleesexpress. „Daar waren ze nog nooit geweest”, zegt Peters. „Ze keken hun ogen uit – vooral dat alles voor kinderen gratis is.” Met een tas vol prenten- en luisterboeken van Nijntje en Dikkie Dik, films en tijdschriften gingen ze naar huis. Peters vraagt zich wel af hoe het verder gaat: vader begreep hoe hij via de computer de leentermijn kan verlengen maar ze wonen niet dichtbij de bibliotheek...Niet op tijd terugbrengen

betekent een boete. „De boetes zijn een afhaakmoment”, beaamt Mies van der Aart van bibliotheek Hilversum. Ze is medewerker Educatie en steunt dit initiatief vanaf het begin. Het op tijd terugbrengen of verlengen van boeken, is soms moeilijk voor deze gezinnen merkt Van der Aart. „Het is voor iedereen even wennen.” Voor dit najaarsseizoen is inmiddels na te gaan of gezinnen terug komen om zelf te lenen. Van der Aart waarschuwt dat zo iets tijd nodig heeft omdat voorlezen iets nieuws is voor deze gezinnen.

De bibliotheek is partner van de Voorleesexpress. „Deze gezinnen komen hier niet vanzelf over de drempel”, zegt Van der Aart, „maar met een voorleesvrijwilliger lukt dat wel.” Dit jaar met dertig gezinnen. Tijdens de rondleiding is er veel aandacht, ook voor de ouders, om samen te zoeken naar een

Bekroonde formule

Op 5 november won de VoorleesExpress het Europees Talenlabel 2010, een prijs voor innovatieve taalprojecten. De jury was onder de indruk van het grondige effectonderzoek, het uitstekende gebruik van vrijwilligers en de bevordering van sociale cohesie in de stad. Het project 'verdient te blijven groeien' en is 'mooi, compleet en inspirerend'. Eerder dit jaar, op 8 september won de VoorleesExpress zowel de hoofdprijs van de Nationale Alfabetiseringsprijs 2010 als de Achmea publieksprijs. Volgens het juryrapport is het project 'een toonbeeld van zuivere, belangloze inzet voor die mensen die taalondersteuning het hardste nodig hebben'. Sinds de start van de VoorleesExpress in 2006 zijn 29760 voorleesessies geturfd. In totaal deden 1488 gezinnen mee waarvoor 1785 vrijwilligers zijn inzetten. De VoorleesExpress is inmiddels actief in elf steden. Stichting Maatjesproject Gooi en Vechtstreek haalde de formule dit jaar naar Hilversum. In januari start het voorjaarsseizoen met plaats voor 25 gezinnen en 30 vrijwilligers. Meer informatie is te vinden op www.voorleesexpress.nl of via telefoonnummer 035-640 0061.

boek of film die past bij de leeftijd, achtergrond en de hun interesse prikkelt. „Na zo'n bezoek weet elk kind dat de bie er ook voor hen is.” Van

der Aart geniet als 'die kinderen door de bibliotheek stuiteren' en voor hen 'een nieuwe wereld open gaat'.

ARCHIEFFOTO STUDIO KASTERMANS

VOORPROEFJE ONDERWIJSBIJLAGE

Hoe ik de brugklas overleefde

Deze column van Hannah Wagendorp biedt een voorproefje van de onderwijsbijlage die morgen bij De Gooi- en Eemlander verschijnt.

Lachend kijken we in de camera. Twee kleine meisjes, bruin-geblakerde gezichtjes met een ietwat onzekere blik in onze ogen. Op de rug een enorme, felgekleurde schooltas, onze haren in een staart.

2003 was het. En we gingen naar de brugklas. Weg uit ons vertrouwde buurtje, weg van de basisschool aan het einde van de straat, waar we een paar weken eerder nog de afscheidsmusical hadden gespeeld en elkaar huilend hadden omhelsd omdat het nu echt voorbij was.

Dat huilen was overigens niks nieuws. Vanaf november hadden we bijna elke week klassenfeesten gehad, die standaard eindigden in een tranenfiasco omdat 'we elkaar zo gingen missen'. Als onze ouders ons kwamen ophalen, dachten ze elke keer weer dat er iets vreselijks was gebeurd, om vervolgens diep te zuchten als ze de echte reden hoorden.

We fietsten langzaam, die eerste dag. Hoe dichterbij onze nieuwe school kwamen, hoe stiller we werden. Was het toch niet slimmer geweest om ook naar die ene school te gaan, waar iedereen heen ging? Die hadden het vast stukken gezelliger, met z'n allen op de fiets.

Toen het massale, stenen gebouw voor ons op doemde, wilde ik het liefst rechtsomkeert maken, terug naar de basisschool. Moedeloos liepen we de kantine in.

De tweede dag fietsten we al wat harder. En na drie weken jacterden we in volle snelheid over de fietspaden.

Want de brugklas was helemaal niet eng. Je werd niet met tas en al opgehangen aan de kapstok of ondersteboven in een prullenbak gestopt. 's Avonds was ik binnen een kwartier klaar met mijn huiswerk, en elke pauze verbaasden we ons weer over de hoeveelheid eten die je kon kopen in de kantine. Dat was nog eens overblijven.

Als we 's middags terug naar huis fietsten, en we hoorden toevallig de zoemer van onze oude basisschool, keken we elkaar glimlachend aan. Een paar maanden geleden had ik mijn eerste college op de universiteit in Amsterdam. Toen ik 's ochtends op mijn fiets stapte, op weg naar het station, voelde ik heel even weer het gevoel dat ik toen ook had, die eerste dag op de middelbare school.

Het gevoel van iets totaal nieuws, dat je geen idee hebt wat je te wachten staat. Langzaam, heel langzaam fietste ik de straat uit. Ik miste mijn trein. HANNAH WAGENDORP

Naardense Opvoeddesk biedt workshop aan over veiligheid op school 'Pesten begint al in de kleuterklas'

DOOR DIEWERTJE HEEREMANS
NAARDEN - Is het nu pesten of plagen? Deze vraag staat centraal tijdens de nieuwe workshop van de Opvoeddesk 'Veiligheid op school'. Emmeliek Boost, oprichtster van de Opvoeddesk, ziet het als haar plicht om jaarlijks iets met dit onderwerp te doen. „Ik moet aandacht blijven besteden aan dit thema, want pesten kan vergaande gevolgen hebben.”

Als pedagoog wordt Boost gezien als een autoriteit op het gebied van opvoeden. Met ruim 25 jaar ervaring en enorm veel passie voor haar vak probeert ze problemen van ouders en kinderen zo snel mogelijk op te lossen. „Mijn doel is dat de cliënt met een ander gevoel dit pand verlaat. Het eerste gesprek maakt vaak al een wereld van verschil.”

Boost doet dit niet alleen. Samen met een team van zeer ervaren freelance pedagogen en vaste medewerkers verzorgt ze workshops en consulten. Deze zijn bestemd voor iedereen die kinderen heeft of ermee te maken heeft: ouders, grootouders, overblijffenden, begeleiders op de naschoolse opvang, gastouders en leerkrachten. „Wij kijken per probleem wat de beste aanpak is. De meeste cliënten komen binnen via een telefonisch consult. Een dergelijk consult duurt meestal veertig minuten waarin al heel veel bereikt kan worden. Na het telefonisch consult volgt doorgaans een gesprek bij de Opvoeddesk. Het hangt van de vraag af wie daarbij aanwezig is. Soms is het belangrijk dat het kind zelf meekomt. We werken oplossingsgericht. Binnen drie gesprekken hebben we vaak ons doel bereikt.”

Die snelheid kan de Opvoeddesk bieden doordat het een onafhankelijke instelling is. „Wij worden niet gesubsidieerd, iedereen kan vrijwel direct binnen een week terecht. We willen dat ieder kind op korte termijn geholpen wordt en daardoor zo spoedig mogelijk op school of thuis weer gedijt. Particuliere hulp is natuurlijk duurder, maar ouders krijgen gelukkig wel een deel vergoed door de zorgverzekeraar. We werken op maat en kunnen vaak al resultaat met drie consulten bereiken, terwijl de reguliere hulpverlening vaak acht tot tien consulten standaard inplant”, aldus Boost. Dat de methodes van de Opvoeddesk aanslaan, blijkt uit het grote bereik dat de instelling heeft. Uit heel midden

Emmeliek Boost van de Opvoeddesk: „Wij kijken per probleem wat de beste aanpak is.”

FOTO STUDIO KASTERMANS

Nederland komen mensen naar Naarden. Boost: „We zitten op een praktische locatie aan de A1. Daardoor zijn we makkelijk bereikbaar en komen de mensen daadwerkelijk uit Enschede voor een consult. Dat komt ook doordat ze na een telefonisch consult vaak het vertrouwen hebben gekregen dat onze aanpak succesvol is.”

Veiligheid op school Met de nieuwe workshop, die wordt gegeven door de ervaren orthopedagoge Jeanette van Beusekom, wil Boost ouders van kinderen die gepest worden bereiken. Maar ook de ouders en verzorgende die het pesten op het schoolplein signaleren of het idee hebben dat hun eigen kind op een bepaalde manier

dominant aanwezig is in de klas. „Het is van groot belang dat gepeste kinderen niet te lang alleen met hun probleem blijven rondlopen. Mijn motto is om na twee weken hulp in te schakelen. Hier streef ik naar, omdat het pesten vergaande gevolgen kan hebben: „Kinderen raken in een isolement en worden onzeker. Dit kan lang tot in de volwassenheid zijn sporen nalaten.”

Naast het belang van het snel aanbieden van hulp aan een gepest kind, benadrukt Boost dat volwassenen alert moeten zijn op pesten bij alle leeftijdscategorieën. „Vroeger begon het bewust pesten in groep vijf of zes, nu begint het al in de kleuterklas. Dat komt doordat kin-

deren steeds minder zijn. Daar moeten ouders op voorbereid zijn. Sommigen weten niet hoe ze moeten reageren als het in de kleuterklas al raak is.”

Tijdens de workshop zal naast aandacht voor het echte pesten, tijd worden besteed aan het verschil tussen plagen en pesten. Boost: „Bij pesten voelt één iemand zich slachtoffer, bij plagen ben je aan elkaar gewaagd. In het consult wordt dat duidelijk aan de hand van allerlei spelsituaties op het plein, in de klas of juist na school. Ook is het belangrijk om als ouder of professional je af te vragen wat voor jou eigenlijk pesten inhoudt. De meningen binnen het team of de naschoolse opvang verschillen vaak aanzienlijk.

Sommige vinden dat je van pesten hard wordt. Als het ene kind van de een op de andere dag geen vriendjes meer zijn met de ander, kan dat voor het ene kind logisch zijn, terwijl de ander zich thuis beklagt over het buitengesloten gevoel. Voor sommige ouders is zo'n abrupte verbrekking van een vriendschap een schok en een reden om voor hun kind in de bres te springen. Vraag je daartegen je kind hoe zij of hij dat ziet, dan merk je dat je kind soms heel andere zaken belangrijk vindt. De workshop 'Veiligheid op school' gaat over ieder kind en is op maandag 31 januari van 19.45 tot 22.00 uur voor 60 euro p.p in de Opvoeddesk aan het Gooimeer 11 (gebouw Foruminvest) te Naarden. Kom je met twee personen dan krijgt de één 25 % korting.

Do's en don'ts

Do's: Neem het verhaal van je kind altijd serieus; Geloof in je kind, laat weten dat pesten niet mag! Maak duidelijk dat het niet zijn/haar schuld is; Zorg dat er een plan van aanpak komt waar je kind achter staat; Ondervraag je kind niet steeds, maar houd het onderwerp bespreekbaar; Stopt het pesten na 2 weken niet, vraag dan hulp erbij.

Don'ts: Doe niets zonder het akkoord van je kind; Zeg niet: "dan geef je hem toch een klap terug!" Beschuldig je kind niet dat hij of zij het pesten uitlokt; Demoraliseer je kind niet met: "van pestering word je hard"; Bedreig de pestkop niet met: "ik bel je ouders"; Verlies je niet in je gekwetste emoties en wanhoop niet.